

Predstav si, že v tej najťažšej chvíli zradíš svojho priateľa, že svoju lásku k nemu ponížiš na niečo, za čo sa hanbíš, že vyhlásiš, že tvoje priateľstvo vôbec neexistuje, že ti je tento milovaný človek úplne cudzí, ukradnutý a potom... potom ho stretneš... Čo urobíš? Skryješ sa radšej pod čiernu zem, len aby ťa ten dotýčný priateľ nevidel? Utečieš? Peter dnes urobil bláznivú vec - napriek obrovskej hanbe sa vrhol strmhlav priamo k nemu... A to ho zachránilo...

Potom sa Ježiš znova zjavil učeníkom pri Tiberiadskom mori. A zjavil sa takto: Boli spolu Šimon Peter, Tomáš nazývaný Didymus, Natanael z Kány Galilejskej, Zebedejovi synovia a iní dvaja z jeho učeníkov. Šimon Peter im povedal: "Idem loviť ryby." Povedali mu: "Pôjdeme aj my s tebou." Išli a nastúpili na loď. Ale tej noci nechytli nič. Keď sa už rozodnilo, stál Ježiš na brehu; ale učeníci nevedeli, že je to Ježiš. A Ježiš sa ich opýtal: "Deti, máte niečo na jedenie?" Odpovedali mu: "Nemáme." On im povedal: "Spustite sieť z pravej strany lode a nájdete." Oni spustili a pre množstvo rýb ju už nevládali vytiahnuť. Učeník ktorého Ježiš miloval povedal Petrovi: "To je Pán." Len čo Šimon Peter počul, že je to Pán, pripásal si šaty - bol totiž nahý - a skočil do mora. Ostatní učeníci prišli na lodi, lebo neboli ďaleko od brehu, len asi dvesto lakťov a sieť s rybami ťahali za sebou. Keď vystúpili na breh, videli rozloženú pahrebu a na nej položenú rybu a chlieb. Ježiš im povedal: "Doneste z rýb, čo ste teraz chytili!" Šimon Peter šiel a vytiahol na breh sieť plnú veľkých rýb. Bolo ich stopäťdesiattri. A hoci ich bolo toľko, sieť sa nepretrhla. Ježiš im povedal: "Pod'te jesť!" A nik z učeníkov sa ho neodvážil spýtať: "Kto si?", lebo vedeli, že je to Pán. Ježiš pristúpil, vzal chlieb a dával im; podobne aj rybu. To sa Ježiš učeníkom zjavil už tretí raz od svojho zmŕtvychvstania. (Jn 21,1-14)

Sú dve postavy, ktoré najviac a otvorene zradili Ježiša počas najťažšej chvíle jeho života - samozrejme okrem všetkých apoštolov až na Jána. Bol to Judáš a Peter. Obidve postavy však reagovali na svoju hanbu rôzne. Pre jedného bola hanba z vykonanej zrady dôvodom k

Spásonosná hanba horkých sĺz

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Apríl 2011 06:27

večnému zatrateniu, k nedôvere k Bohu a druhému bola hanba dôvodom jeho spásy - síce cez horké slzy a veľké poníženie jeho domnelej vernosti, o ktorej tak svätosväte prisahal Ježišovi pred jeho umučeníím, ale predsa len hanbe, ktorá viedla k pokore na celý život. Už nikdy nikoho neodsudzoval za jeho slabosť, v pokore po celý život priznával svoju slabosť a veľkosť svojho majstra. Áno, ako jednoznačný víťaz vychádza z tohoto neľahkého boja práve Peter. Nie však svojou silou, ale dôverou v nekonečné milosrdenstvo svojho milovaného majstra. Ani jeden z nás nezvíťazí svojou vlastnou silou, ani jeden k spásu nepríde skrze svoju svätosť, dobrotu a nábožnosť. Kto bude chcieť byť spasený, bude musieť prejsť cez jedinu bránu - poníženú hlbokú dôveru v Jeho nekonečné milosrdenstvo. Prečo?

Na konci nášho života - tesne po našej smrti nám Boh ukáže nás samých presne tak, ako nás vidí Boh - bez prikrášlení, bez zohyzďovania - v absolútnej nahote pravdy. Pri pohľade na seba nikto z nás nevydrží dívať sa a ešte stále klamať sám seba ako sa nám to často darí tu na zemi nevidiac skutočnú pravdu o sebe a všetky dôsledky našich skutkov, o ktorých sme boli možno skalopevne presvedčení, aké boli plné nezištnej lásky a dobroty, a predsa ich nájdeme plné nášho egoizmu, pýchy a nadradenosti a v krutej pravde uzrieme, koľko ľudí trpelo kvôli týmto našim skutkom a slovám ... Kto vydrží tento pravdivý pohľad na seba a ešte stále si bude myslieť, že je schopný presne takýto vojsť spokojne do neba, bude jednoducho blázon... Nikto tento pohľad nevydrží. Jediné, čo nás bude pri tom všetko držať a čo nás bude schopné zachrániť, bude dôvera - dôvera v Jeho nekonečné MILOSRDENSTVO.

Čo myslíte, prečo Ježiš tak veľmi apeloval pri zjaveniach sr. Faustíne na svoje milosrdenstvo a na to, aby pod každým obrazom jeho milosrdenstva boli slová: "Ježišu, dôverujem ti!"? To nebolo len tak z dlhej chvíle. Ježiš vedel, že tieto slová nám musí už počas života poriadne vryť do srdca, pretože vedel, že najväčšiu úlohu v momente smrti bude zohrávať práve sila našej dôvery k nemu. Ak bude táto dôvera silná, budeme schopní uveriť, že On je schopný nám odpustiť všetko to zlo, ktoré sme spôsobili vo svojom živote. A tým pádom budeme spasení. Ak však nebudeme schopní uveriť, že nás miluje aj napriek tomu zlu, že je schopný všetko to zlo ponoriť do mora svojho milosrdenstva, nebudeme schopní prijať ani jeho bláznivú lásku k nám, a ponoríme sa naveky do zúfalstva hanby svojich skutkov, o ktorých so skrytou pýchou akože pokorne prehlásime: "Je to tak veľké zlo, Bože, že ani ty nie si schopný mi ho odpustiť..." A pôjdeme dobrovoľne do zatratenia ďaleko od Neho presne tak ako to urobil aj Judáš.

Keby bol Judáš schopný uveriť v Ježišovo odpustenie, bolo by mu odpustené a bol by spasený - ale len vtedy, ak by bola jeho dôvera v Ježišovo milosrdenstvo aspoň o trošku väčšia než bola jeho zranená pyšná hanba z obrovskej zrady, ktorú si uvedomil príliš neskoro. Hoci vrátil všetky peniaze, ktoré za zradu dostal, vina bola väčšia ako jeho dôvera v Ježišovu dobrotu a lásku k nemu. Prečo? Počas svojho života s Ježišom totiž nerozvíjal túto svoju dôveru k Ježišovi. Márnil svoj čas zbytočnosťami... A to je zlomový bod aj pre mňa, aj pre teba...

Spásonosná hanba horkých síz

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Apríl 2011 06:27

Často premýšľam nad tým, ako by som sa zachoval na Judášovom mieste ja - s tou svojou chabou dôverou v Ježišovo odpustenie. Stretávam ľudí, ktorí nedokážu uveriť, že im Ježiš môže odpustiť, že ich môže uzdraviť a dať všetko do poriadku. Títo ľudia doteraz zostávajú v depresiách, v zúfalstve a v nenávisti k sebe a ponárajú sa do toho hlbšie a hlbšie až natoľko, že si už niekoľko krát chceli vziať život, nech už to prestane. Mýlia sa. Nikdy sa to smrťou neskončí. Ani po smrti sa totiž nedokážu vymaniť z tejto skrytej pýchy: "Moje hriechy sú tak veľké, že ani Boh nie je schopný mi ich odpustiť, proste som to dokašľal ako sa len dalo..." Nemôžem im nijako pomôcť, iba sa s bolesťou v srdci pozeráť na ich sebazničujúce konanie. Bude sa musieť Boh s takou istou bolesťou pozeráť raz aj na môj večný odchod do tmy? Brrrr... Pane, ja nechcem takto skončiť... Nechcem takto prežiť večnosť. NIE!

Ale potom sa musím pokoriť a uznať, že ty si schopný ma napriek môjmu zlu milovať, že mi napriek všetkému vieš a dokážeš odpustiť, že nič nie je väčšie ako sila tvojho milosrdenstva... práve preto, že si mi to už dokázal bláznivou smrťou na kríži za mňa a za každý môj hriech. Urobil si to preto, aby som sa ako Peter vrhol smerom k tebe s dôverou a so slzami v očiach, že mi predsa len odpustíš, aj keď bola tá zrada veľká.

Viem, ešte veľa krát budem musieť prekonať túto skrytú pýchu vo svojom srdci, aby ma moja hanba priviedla k spáse - k Tebe, k tvojim nohám... Viem však, že nebudem sám, kto bude plakať v tomto objatí odpustenia a lásky, verím, že budeš plakať od šťastia spolu so mnou aj Ty...

P. Robert Balek SVD

A ešte pár myšlienok:

Čo nám bráni dať nahliadnuť do hĺbky srdca našim priateľom, nie je ani tak nedôvera, čo prechováame k nim, ale tá, ktorú máme sami k sebe. ROCHE FOUCAULD

Dôvera je oáza v srdci, do ktorej karavána myslenia nikdy nedôjde. DŽIBRÁN Chalíl

Spásonosná hanba horkých síz

Napísal Balek Robert
Piatok, 29 Apríl 2011 06:27

Hľadať lásku? "Nezmysel!"-hovorí rozum. "Smiešne!"-hovorí hrdosť. "Riskantné!"-bráni skúsenosť. "Ale samota ťa zabíja!"-šepká srdce! REMARQUE Erich Maria

Je ozajstnou úľavou, ak máme niekoho, s kým môžeme zdieľať svoje vnútro, komu môžeme otvoriť srdce a zveriť mu svoje tajomstvá. sv. AMBRÓZ

Keby moje srdce vedelo hovoriť, rozprávalo by iba o tebe. Keby vedelo kráčať, utiekalo by za tebou. No ono vie iba biť a preto bije pre teba. LIER